

DOBOZI ESZTER

Szólítalak

*Hány hete, hány hónapja
e készülődés hogy tart?
Mennyi ideje annak,
hogy a zöldsapkásoknak
várton várod seregét?
Mert kibukkannak egyszer
a tél alól, föld alól:
paradicsomvezér
s paprikák huszárosan.*

*Először a magokat
pörgette ki a lédús
gömböket szeletelve.
A tompa őszi fény úgy
szakadt le a földekre
ott, hogy a szárogatás
kényes műveletét
meg nem zavarta más,
mint a könnyűcske szél...*

*Azután bezacskózva,
végül föliratozva
vártak, vártak és vártak
a kamra sötétjében.
S jött a gyűjtögetése
tejfölös poharaknak.*

*Alig februárodik:
földet az edénykébbe!
Magot a földcskékbe!
Az enyhe locsolgatás
boldog bibelődése
s a napoztatás
az ablaküvegen át...
Aggatja körmeit
a tél, mégis hajtanak,
és szárnyas leveleik
intenek – bár álmatag –*

*felénk, tavaszt sejdítőn...
Árvaságra ne jussanak!
Te, Magasságbéli Úr,
hogy segíts, szólítalak!
Palánták nevelőjét
hozd vissza még ez egyszer,
hogy ültessen, oltson...
Ki térdepel le másként
sarjadó életekhez?
Földig meg ki hajoljon
a Te Törvényeidnek?*